

7 lipca. XIV Niedziela zwykła. Komentarz do Ewangelii o. Jacka Salija OP

(Iz 66,10-14c) Radujcie się wraz z Jerozolimą, weselcie się w niej wszyscy, co ją miłujecie. Cieszcie się z nią bardzo wy wszyscy, którzyście się nad nią smucili. Ażebyście ssać mogli aż do nasycenia z piersi jej pociech; ażebyście ciągnęli mleko z rozkoszą z pełnej piersi jej chwały. To bowiem mówi Pan: "Oto skieruję do niej pokój jak rzekę i chwałę narodów jak strumień wezbrany. Ich niemowlęta będą noszone na rękach i na kolanach będą pieszczone. Jak kogo pociesza własna matka, tak Ja was pocieszać będę; w Jerozolimie doznacie pociechy. Na ten widok rozraduje się serce wasze, a kości wasze nabiorą świeżości jak murawa. Ręka Pana da się poznać Jego sługom".

(Iz 66,10-14c)

Radujcie się wraz z Jerozolimą, weselcie się w niej wszyscy, co ją miłujecie. Cieszcie się z nią bardzo wy wszyscy, którzyście się nad nią smucili. Ażebyście ssać mogli aż do nasycenia z piersi jej pociech; ażebyście ciągnęli mleko z rozkoszą z pełnej piersi jej chwały. To bowiem mówi Pan: "Oto skieruję do niej pokój jak rzekę i chwałę narodów jak strumień wezbrany. Ich niemowlęta będą noszone na rękach i na kolanach będą pieszczone. Jak kogo pociesza własna matka, tak Ja was pocieszać będę; w Jerozolimie doznacie pociechy. Na ten widok rozraduje się serce wasze, a kości wasze nabiorą świeżości jak murawa. Ręka Pana da się poznać Jego sługom".

(Ps 66,1-3.4-7.16.20)

REFREN: Niech cała ziemia chwali swego Boga

Z radością sławcie Boga, wszystkie ziemie,
opiewajcie chwałę Jego imienia,
cześć Mu wspaniałą oddajcie.
Powiedzcie Bogu: „Jak zadziwiające są Twe dzieła!

Niechaj Cię wielbi cała ziemia i niechaj śpiewa Tobie,
niech Twoje imię opiewa”.
Przyjdźcie i patrzcie na dzieła Boga:
zadziwiających rzeczy dokonał wśród ludzi.

Morze na suchy ląd zamienił,
pieszo przeszli przez rzekę:
Nim się przeto radujmy!
Jego potęga włada na wieki.

Przyjdźcie i słuchajcie mnie wszyscy,
którzy boicie się Boga,
opowiem, co uczynił mej duszy.
Błogosławiony Bóg, który nie odepchnął mej prośby
i nie oddalił ode mnie swej łaski.

(Ga 6,14-18)

Bracia: Nie daj Boże, bym się miał chlubić z czego innego, jak tylko z
krzyża Pana naszego Jezusa Chrystusa, dzięki któremu świat stał się

ukrzyżowany dla mnie, a ja dla świata. Bo ani obrzezanie nic nie znaczy, ani nieobrzezanie, tylko nowe stworzenie. Na wszystkich tych, którzy się tej zasady trzymać będą, i na Izraela Bożego niech zstąpi pokój i miłosierdzie. Odtąd niech już nikt nie sprawia mi przykrości: przecież ja na ciele swoim noszę blizny, znamię przynależności do Jezusa. Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa niech będzie z duchem waszym, bracia. Amen.

Aklamacja (Kol 3,15a.16a)

Sercami waszymi niech rządzi Chrystusowy pokój, słowo Chrystusa niech w nas przebywa z całym swoim bogactwem.

(Łk 10,1-12.17-20)

Jezus wyznaczył jeszcze innych siedemdziesięciu dwóch uczniów i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjść zamierzał. Powiedział też do nich: „Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Idźcie, oto was posyłam jak owce między wilki. Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie. Gdy do jakiego domu wejdziecie, najpierw mówcie: „Pokój temu domowi”. Jeśli tam mieszka człowiek godny pokoju, wasz pokój spocznie na nim; jeśli nie, powróci do was. W tym samym domu zostańcie, jedząc i pijąc, co mają; bo zasługuje robotnik na swą zapłatę. Nie przechodźcie z domu do domu. Jeśli do jakiego miasta wejdziecie i przyjmą was, jedzcie, co Wam podadzą; uzdrawiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im: „Przybliżyło się do was królestwo Boże”. Lecz jeśli do jakiego miasta wejdziecie, a nie przyjmą was, wyjdźcie na jego ulice i powiedzcie: „Nawet proch, który z waszego miasta przylgnał nam do nóg, strząsamy wam. Wszakże to wiecie, że bliskie jest królestwo Boże”. Powiadam wam: Sodomie lżej

będzie w ów dzień niż temu miastu”. Wróciło siedemdziesięciu dwóch z radością mówiąc: „Panie, przez wzgląd na Twoje imię nawet złe duchy nam się poddają”. Wtedy rzekł do nich: „Widziałem szatana spadającego z nieba jak błyskawica. Oto dałem wam władzę stąpania po węzłach i skorpionach, i po całej potędze przeciwnika, a nic wam nie zaszkodzi. Jednak nie z tego się cieszcie, że duchy się wam poddają, lecz cieszcie się, że wasze imiona zapisane są w niebie”.

Komentarz:

Lista siedemdziesięciu dwóch uczniów wysłanych do głoszenia Królestwa Bożego zawiera przekaz, że Dobra Nowina ma być głoszona wszystkim narodom. Według bowiem ówczesnych przeświadczeń, na ziemi istniało 70 lub 72 języki.

Otóż w dzisiejszych czasach szacunku dla różnorodnych kultur i religii, kiedy fascynujemy się wartościami pluralizmu — ta ambicja chrześcijan, aby Chrystusa głosić wszystkim ludziom i narodom, jest odbierana przez wielu jako przejaw duchowego imperializmu oraz europocentryzmu.

Ale pomyślmy: Jezus Chrystus albo naprawdę jest Synem Bożym, przez którego świat został stworzony, albo jest tylko wielkim geniuszem religijnym, który dał początek chrześcijaństwu. Jeżeli Jezus jest tylko geniuszem religijnym, wówczas pragnienie głoszenia wiary chrześcijańskiej wszystkim narodom i wszystkim kulturom jest rzeczywiście przejawem pychy i imperializmu duchowego, jest nieprzyzwoitością w stosunku do innych wielkich kultur i religii.

Jeśli jednak Jezus jest naprawdę Synem Bożym, jeśli przez swoją śmierć na krzyżu naprawdę dokonał odkupienia wszystkich ludzi, wówczas głoszenie Go jest dzieleniem się największym darem, jakim człowiek może obdarzać innych; wówczas jest czymś oczywistym, że chcemy głosić nowinę o Nim jako o Zbawicielu wszystkich ludzi aż na krańce ziemi.

Dzisiaj zresztą coraz więcej rozumiemy, że ponieważ Jezus Chrystus jest naprawdę Synem Bożym i Zbawicielem, to nie jest On przeciwnikiem niczego, co autentycznie wartościowe. Wiara w Chrystusa może świetnie kwitnąć również na gruncie innych kultur niż nasza. Wiara w Chrystusa nie zniszczy też, ale raczej oczyści i pogłębi to, co najbardziej wartościowe w innych religiach.

„Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało — mówił Pan Jezus o tych robotnikach duchowych, którzy głoszą Ewangelię. — Proście Pana żniwa, aby wyprawił robotników na żniwo swoje.” Jest to wezwanie do modlitwy co najmniej w trzech intencjach. Po pierwsze, żebyśmy modlili się o to, żeby Kościołowi nie zabrakło kapłanów i głosicieli Ewangelii — żeby nie zabrakło ich nie tylko u nas, ale także w innych krajach, gdzie obserwuje się kryzys powołań. Po wtóre, żebyśmy się modlili o większą gorliwość apostolską dla tych, którzy już są kapłanami. Mówił o tym już święty papież Grzegorz Wielki. Wprawdzie wielka jest liczba kapłanów, ale niewielka jest liczba gorliwych pracowników przy żniwach Bożych. Wreszcie po trzecie: prosić o robotników na żniwa Boże to znaczy również prosić Boga o to, ażeby zwyczajnych wiernych napełniał potrzebą roznoszenia w swoich środowiskach dobrej nowiny o Chrystusie Zbawicielu, który prowadzi nas ludzi do życia wiecznego.

